

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania *Fundacji (...) w J.*

przeciwko *Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki*

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 30 grudnia 2015 roku Nr (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od Fundacji (...) w J. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt XVII AmE 78/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2015 roku Nr (...) - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 23 ust. 2 pkt 13, art. 56 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 z późn. zm.) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – Fundacja (...) z siedzibą w J., orzekł:

I. że przedsiębiorca ten naruszył obowiązek wynikający z punktu 1 koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 26 stycznia 2004 r. znak (...) na okres od 31 stycznia 2004 roku do 31 stycznia 2014 roku w ten sposób, że w okresie obowiązywania powyższej koncesji, zezwalającej na sprzedaż benzyny silnikowej innej niż benzyny lotnicze, oleju napędowego oraz oleju opałowego w okresie od 2007r. do 2013r. prowadził koncesjonowaną działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży gazu płynnego oraz konfekcjonowanego gazu płynnego w butlach – czym naruszył przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy – Prawo energetyczne;

II. za działanie opisane w pkt I wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 15000 zł.

Od niniejszej Decyzji odwołanie wniosła Fundacja (...) z siedzibą w J., zaskarżając Decyzję w całości wnosząc o:

1. uchylenie jej w całości lub w części ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji w całości lub w części i odstąpienie od wymierzenia kary albo jej zmniejszenie;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania;

Skarżonej decyzji powód zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego przez niezastosowanie art. 102§2 kodeksu karnego – poprzez nieuwzględnienie przedawnienia za okres od 2007 roku do 22.07 2012 roku,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 56 ust. 6a ustawy prawo energetyczne – poprzez przyjęcie, że stopień szkodliwości czynu jest wyższy niż znikomy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania.

Na rozprawie pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie oraz wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego od powoda.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Fundacja (...) z siedzibą w J. prowadzi działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi = benzynami silnikowymi innymi niż benzyny lotnicze, olejami napędowymi i olejami opałowymi na podstawie koncesji udzielonej przez Prezesa URE decyzją z dnia 26 stycznia 2004 r. Nr (...) (dowód: k. 4 - 7 akt adm.).

Przedsiębiorca od 2007 roku prowadził na stacji paliw położonej w J. przy ul. (...) sprzedaż gazu płynnego (...) i oraz gazu w butlach (dowód: oświadczenie przedsiębiorcy złożone wraz z dokumentami, k. 16 – 72 akt adm.)

Przedsiębiorca uzyskał w okresie 2009 – 2013 na sprzedaży gazu płynnego i gazu w butlach obroty w wysokości (...) zł, oraz osiągnął w tym okresie marże w wysokości (...) zł. (bezsporne – oświadczenie powoda)

Decyzją z dnia 27 stycznia 2014 roku wydaną w sprawie (...) Prezes URE wydał przedsiębiorcy koncesję na obrót paliwami ciekłymi w postaci benzyny silnikowej innej niż benzyny lotniczej, olejów napędowych, gazu płynnego i konfekcjonowanego gazu płynnego na okres od 1 lutego 2014 roku do 1 lutego 2024 roku na stacji paliw położonej w J. przy ul. (...). (dowód: k. 8 – 11 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego, których prawdziwości ani treści strony nie kwestionowały.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Przede wszystkim należy zauważyć, że stosownie do treści art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012 roku, poz. 1059 ze zm.) karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji. Naruszenie jednego z warunków koncesji jest zatem wystarczającą przesłanką do zastosowania przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne i wymierzenia na tej podstawie, w oparciu o art. 56 ust. 2 powołanej ustawy, kary pieniężnej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, gdyż treść przytoczonego przepisu wskazuje na obowiązek ukarania danego przedsiębiorcy w razie stwierdzenia okoliczności

podlegających karze. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy nie wymaga więc wykazania zawinionego działania lub zaniechania przedsiębiorcy.

W tym miejscu należy stwierdzić, że powód akceptując warunki udzielonej mu koncesji zaakceptował jej punkt 1, zgodnie z którym, w okresie jej obowiązywania mógł prowadzić zarobkową działalność gospodarczą polegającą na obrocie następującymi paliwami ciekłymi: benzyną silnikową inną niż benzyna lotnicza, olejem napędowym oraz olejem opałowym.

Tymczasem bezsprzecznie powód prowadził obrót paliwami ciekłymi w postaci gazu płynnego oraz konfekcjonowanego gazu płynnego w butlach. Powód nie zaprzeczył powyższym faktom, wskazując, że dokonywał tego typu sprzedaży w okresie od 2007 roku, a sprzedaży dokonywał na stacji paliw umiejscowionej w J. przy ul. (...).

Powód dokonując zatem sprzedaży paliwa ciekłego w postaci gazu płynnego i gazu w butlach naruszał punkt 1 posiadanej koncesji, zaś posiadanie koncesji jest konieczne do prowadzenia obrotu paliwami ciekłymi zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo energetyczne.

Skoro doszło do naruszenia punktu 1 koncesji, uzasadnionym stało się nałożenie na powoda kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne. Sama bowiem odpowiedzialność za naruszenie warunków koncesji na zasadzie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego jest odpowiedzialnością obiektywną. Nie jest konieczne wykazanie umyślnej albo nieumyślnej winy ukaranego podmiotu.

Na marginesie należy dodać, że powód naruszył warunek 2.5.1 koncesji, zgodnie z którym był zobowiązany do niezwłocznego pisemnego informowania Prezesa URE o zamiarze rozszerzenia lub ograniczenia działalności związanej z obrotem paliwami ciekłymi. Nie było to jednak przedmiotem postępowania prowadzonego przez pozwanego.

Odnosząc się zaś do zgłoszonych przez powoda zarzutów, to należy stwierdzić, że nie były one prawidłowe.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że w postępowaniu przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki ani przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie mają zastosowania przepisy kodeksu karnego. Postępowanie przed Prezesem URE jest postępowaniem administracyjnym i toczy się na podstawie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego i ustawy Prawo energetyczne, natomiast przed Sądem – dodatkowo na podstawie kodeksu postępowania cywilnego. Stąd wskazać należy, że wobec tego, iż powód nie podał na jakiej podstawie mają zostać zastosowane w sprawie przepisy ustawy kodeks karny – zarzut należy uznać za nieprawidłowy.

Nie można także za prawidłowy uznać zarzutu błędnej wykładni art. 56 ust 6a prawa energetycznego. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że przepis art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego nie stanowi podstawy do miarkowania wysokości kary pieniężnej przez obniżenie jej wysokości (tak też Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 października 2014 roku wydanym w sprawie o sygnaturze III SK 47/13). Tak więc zarzut błędnej wykładni wskazywanego przepisu nie może prowadzić do żądania zmniejszenia wymierzonej kary.

Dalej podnieść należy, że instytucja odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej należy do kategorii uznania administracyjnego i należy do oceny Prezesa URE. Sąd ma co prawda kompetencje do zastosowania tego przepisu, jednakże powód powinien wykazać, że pozwany przekroczył zasady uznania administracyjnego oraz, że stopień szkodliwości czynu był znikomy, a przedsiębiorca zaprzestał naruszenia prawa lub zrealizował obowiązek. Treść przepisu wskazuje, że obie przesłanki wskazane w art. 56 ust. 6a muszą wystąpić łącznie.

Zdaniem Sądu o znikomym stopniu szkodliwości czynu powoda trudno mówić, jeżeli, co sam przyznał, niezgodna z udzieloną koncesją działalność, trwała od 2007 roku, czyli 7 lat. Tak długotrwały okres naruszenia jednoznacznie

sprzeciwia się uznaniu znikomości jego szkodliwości. Powoduje to, że brak jest podstaw do zastosowania art. 56 ust. 6a wobec powoda.

Z tych wszystkich względów, stwierdzając brak podstaw do uwzględnienia odwołania, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 360 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. ws. opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.